Як стогне вітер! А завірюха скаче в танку казковім. Вся ніч оця, холодна ніч, страшна, як смерть!

І кров холоне. Мороз все кригою моє проймає тіло. Я хочу так тепла, вогню і рідних втішних слів… та ніч, і завірюха, й сніг моїх благань не вчує, ні! І страшно, брате мій, мені! Твої я очи, страднику мій, бачу, твої прокльони чую я виразно, твоїх дітей, жінок, сестер, братів, батьків – я чую дужий стогін… "О-о-о"… Від нього кров холодна стала, а він гуде, лунає криком серед ночі, і в’ється з снігом разом цей дужий стогін твій, народе мій…

І слухати не сила… Я б вуха затулив, але задубли пальці, не можу затулить.

"О-о-о"… "О-о-о"… Я чую, чую, брате мій! Я чую, мій народе!

Чи може то так вітер скиглить-плаче? Чи може, брате мій, не ти це стогнеш? Ні, твої я бачу очи, твої уста страшні, а слів не чую, і тільки стогін, стогін, стогін…

Ридає вітер, плаче ніч і плаче все. В моїй душі холоне і так болить, болить! Я мерзну, дубну. От-от холодна смерть мене обійме… От-от уже… Тепла і сонця хочу я!

Болить моя душа, мій страднику, народе, брате мій.

Я плачу…

І ти?! В твоїх очах я сльози бачу?